

M'agradaria escriure més. Molt més del que acostumo. Perquè he descobert que la meva passió per la meva parla és més fonda del que jo mateixa mai no hauria imaginat.

Escric per si pot ser d'utilitat a algú... potser hi haurà un dia que algun estudiant s'interessarà per l'Obrador -el qual, després de tot, va ser una experiència pionera a Badalona- o per l'Escola d'Arts i Oficis - que també ho va ser a Arenys.

Dimecres, el 7 de gener de 1998:-

Quan escolto la ràdio, quan veig -més que no miro- la televisió, m'esgarrifo de pensar quina llengua estan parlant i com la parlen. La fonètica, l'entonació de les frases i oracions, la construcció sintàctica, les expressions pròpies... tot això es confon cada cop més amb aquella altra llengua

(...) amb els polítics al davant, caminem alegrement cap a una forma dialectal més del castellà,

Dilluns, el 15 de febrer de 1999:-

Sí, això és el que li passa al català, que s'està tornant un dialecte gràcies als mitjans de comunicació; es veu que tenen una llei no escrita -potser per insinuació dels polítics- que diu que "entre dos termes sinònims, cal bandejar aquell que no coincideixi lletra per lletra amb el castellà". I, així, han desaparegut del mapa lingüístic mots tan freqüents com *enyorar*, *gaire*... i n'han aparegut de nous: estar *d'esquenes* a la paret, per exemple, *donar* en lloc de *fer* o *tenir* -*el* sida *dóna* por a la gent i per això la gent no té por de la sida, sinó que *el* sida no li *dóna* por-, *posar* en lloc de *passar* una pel·lícula.

L'espant més gros ha estat, però, que, a la meva tornada, hi ha gent que no m'entén. I es pensen que és perquè *se m'ha enganxat* la parla dels arenyencs.

(...) perquè la televisió i les ràdios catalanes acaben de fer el fet. llengua...

Perquè, penso, als llicenciats en llengua catalana, per més títols de doctor i etc., que tinguin els manca viure en català, haver viscut en català a casa, des de sempre, haver sentit i haver escoltat els avis. I aquest és un privilegi raríssim, perquè els que tenen aquestes condicions no han estudiat per lingüistes i els que estudien per lingüistes baixen d'Arbeca. Generalitzo, és clar!

Divendres, el 27 d'agost de 1999:-

Ja fa molts anys que m'adono que paraules genuïnament catalanes, emprades comunament en la parla quotidiana per la gent del poble, han anat desapareixent d'una manera fulminant. Els mitjans de comunicació en català han estat els protagonistes d'aquest degollament de la llengua. Abans, la gent s'enyorava, tenien enyorament o enyorança; ara, ja no: com que en castellà la paraula que més se li assembla és *nostalgia*, ja tenim la nostàlgia entronitzada. Tants tips que ens havíem fet de descriure als nou vinguts que quan els catalans ens enyoràvem de la terra no ho sabíem explicar amb cap altres paraules.

Aquest és només un exemple. De mots desapareguts de la parla del poble, en trobaríem a carretades. Potser algun dia em dedicaré a fer-ne col·lecció. Cosa que no deixarà de ser un acte pur de masoquisme.